

Glăsul poporului, voința poporului

Duminică, 2 martie, întregul popor a votat. 13 577 143 de cetățeni de la orașe și sate s-au prezentat în fața urnelor, alegându-și reprezentanții în Marea Adunare Națională și în Consiliile populare. 13 543 499, adică 99,75 la sută din numărul total al alegătorilor și-au dat votul candidaților Frontului Unității Socialiste. Această înălțătoare victorie nu s-a ivit din jocul întâmplării. Ea n-a constituit o surpriză pentru nimeni. Este rezultatul firesc al politicii Partidului Comunist Român, care ne conduce cu mină sigură, cu înțelepciune, spre un viitor tot mai luminos, un viitor de aur.

Poporul întreg a votat cu însuflețire candidații Frontului Unității Socialiste, fiindcă știe că — așa cum au fost îndeplinite toate obiectivele propuse în ultimul sfert de veac, așa cum au fost transpuse în viață planurile elaborate de către Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român — vor deveni realitate și planurile ce vor fi aduse în fața țării de Congresul al X-lea al partidului.

„Am votat pentru socialism — pentru progres, bunăstare și civilizație“, mi-a spus unul dintre alegători, în comuna Drăgănești, județul Teleorman. Altul, din județul Ilfov, a arătat că votul exprimat de el la 2 martie oglindește încrederea că socialismul și democrația sînt de nedespărțit, că societatea noastră e singura care poate să asigure cele mai largi drepturi și libertăți cetățenești.

Toți cetățenii patriei, indiferent de naționalitate, au votat cu entuziasm, dovedind prin aceasta unitatea de nezdruincimă a poporului român și a naționalităților conlocuitoare. Strîns uniți vom putea întări independența și suveranitatea României.

Votul de la 2 martie 1969 a aprobat și întărit politica externă a Statului, grija de neclintit pentru înflorirea continuă a patriei, pentru cauza socialismului și a păcii. În același timp, voturile oamenilor muncii de la orașe și sate constituie noile lor angajamente că vor face tot ce le va sta în puteri, vor munci cu sîrg, punînd noi pietre la edificiul construcției socialiste. Minerii, harnicii siderurgisti, constructorii de mașini, intelectuali de la orașe și sate, muncitorii din întreprinderile agricole de stat, membrii cooperativelor agricole își vor încorda puterile în vederea îndeplinirii sarcinilor ce le stau în față.

S-au împlinit 20 de ani de cînd Comitetul Central al Partidului a elaborat istorica Rezoluție din 3-5 martie — far călăuzitor al agriculturii noastre pe drumul continuei înfloriri a vieții țaranului, al belșugului și bunăstării materiale și culturale. Acum putem să vedem mai mult ca oricînd justiciei politicii partidului. Nu încapă îndoială că muncind cu avînt, țărănimea va face și mai mari pași înainte. Așa cum a arătat tovarășul Nicolae

ȘERBAN NEDELCU

(Continuare în pag. a 3-a)

Tovarășul
NICOLAE CEAUȘESCU
votînd

Martie. Odată, pe aceste locuri, lava revoltei românești s-a revărsat teribil. Poporul a învins. Boierii au trăit aici, în România, ca și aiurea, multe și dulci, prea dulci veacuri. Dulci ca mierea. Au înghițit un sat, un județ, o țară. Grîul clătinător ca vîntul se aduna în arii, cel puțin imense. Batozele măcinau spicele și văzduhul. Grîul se făcea aur. Porumbul se făcea aur. Strugurii se făceau vin de viață lungă. Ah! Ce adevăruri mai știa acel sublim combatant N.D. Coblea. Pe orice puneă laba un boier se făcea aur. Și aurul, ca tot aurul, se făcea nevăzut. Strălucitoarea lui culoare galbenă, neiertătoare culoare, se transforma într-un conac pe

Cronica unui greier

ISTORIE

o nemărginită moșie, conac cu niște geamlîcuri umblînd într-un fel altfel după soare. Aurul se transforma în palate la București, la Chiajna ori Gheboiaia, ori se risipa misterios în cele patru puncte cardinale.

Boierii trăiau. Trăiau. Țăranii trudeau. Trudeau. Cerul era albastru. Cerul era negru. Greierii cîntau în neștire pentru ei, pentru lume. Cîmpul românesc, greu de alior și iasomie, era de neconceput fără

acești mereu neplătiți lăutari care, ca o ironie a sorții, împrumutaseră de la boieri, într-un moment de extaz, ori de neatenție, numai fracul.

Țara fierbea. Fierbea ca un vulcan. Vezuviul se năpustise odată și arsease tot: iarba, măslinele, portocalul, omul, într-o năvalnică revărsare, într-o apocaliptică demență. Plătise tribut deslănțuirii lui oarbe și Pliniu cel Bătrîn.

Lava revoltei românești s-a revărsat de

mii de ori. Cel mai teribil Vezuviu. S-a revărsat altfel de mii de ori pe aceste plaiuri. 1907, 1933, 1944.

Martie. Clocot. Sbu-cium. Urale. Săbii ale minții, ale inimii, ale entuziasmului, în acțiune. Cavalerii bune speranțe: muncitori, țărani, intelectuali. Un nou guvern. Un guvern al poporului. Ceasul istoriei a sunat. Trecutul de mucigai începe să moară. Încet, sigur, definitiv. Pămîntul s-a unit. Inimile s-au unit. Grîul s-a înfrățit. Porumbul s-a înălțat. În-tunericul s-a risipit. În cele patru puncte cardinale tractoarele românești ară pămîntul și soarele. Martie. Magie? Nu. Istorie. Da.

ION BĂNUȚA

Surîs

Femeia! E ziua ei, —
și florile se-nchină.

Peste pămînt se-ntinde
surîsul de lumină.

Să-i dăm un cer de daruri!
E mamă și iubită...

Femeia, — albă floare,
și vrajă infinită.

DANIIL HATMAN

O înflăcărată competiție culturală

● În comuna Domnești, județul Ilfov, angajamentele luate de activiștii culturali în răspuns la Chemarea căminului cultural din Lipănești-Prahova au început să prindă viață.

În cadrul ciclului de acțiuni complexe, intitulat: „La 25 de ani de la Eliberare” a avut loc, săptămîna trecută, simpozionul „Comuna noastră, pe noi trepte”, cu care prilej au prezentat expunerii președintele consiliului popular local, președintele cooperativei agricole de producție, directorul școlii și directorul căminului cultural.

Membrii cercului „Prietenii folclorului”, organizat de curînd, au trecut și ei la fapte. Peste douăzeci de tineri din comună întreprind în momentul de față o largă acțiune de culegere de folclor local — muzical și literar — ce va sta la baza spectacolului pregătit de ansamblul popular al căminului — formație recent înființată — a căruia premieră va avea loc în cinstea aniversării Eliberării.

În ceea ce privește sondarea opiniei publice cu privire la viața culturală din comună, s-au făcut primii pași pentru traducerea în viață și a acestui obiectiv. În momentul de față se lucrează la multiplicarea chestionarelor pe tema: „Ce ne oferă și ce am vrea să ne ofere căminul cultural”, care vor fi împărțite la aproximativ 300 locuitori din comună (respectivindu-se criteriile referitoare la vîrstă, sex, studii, ocupație, preocupări).

După cum se vede, la Domnești, oamenii dovedesc că știu să-și respecte cuvîntul. Așteptăm de la ei, noi știri, la fel de bune.

● Și în Birca, județul Dolj, chemarea la întrecere a impulsionat activitatea culturală, a stimulat luarea unor inițiative valoroase.

Membrii cercului de artă plastică au „ieșit în lume”, organizînd la cămin prima lor expoziție, care cuprinde 28

de lucrări semnate de opt pictori amatori din comună. Urmind exemplul celor din Lipănești, unde vernisajele expozițiilor au loc în prezența unor artiști plastici profesioniști, ei i-au invitat în mijlocul lor pe graficianul Gabriel Bratu și pe pictorul L. Guorian din Craiova, care au purtat discuții cu vizitatorii, pe marginea tablourilor expuse.

Expoziția va mai sta deschisă o săptămîină, după care va fi trimisă și în comunele vecine. Iar la Birca îi vor lua locul expozițiile pregătite de membrii cercului de foto amatori și ai celui de artă populară.

Și în incheiere o veste de la membrii cîneclubului care, nu demult, a luat ființă în această comună. În curînd se va da primul tur de manivelă la filmul *Oameni și fapte în Birca*. Pe cînd premiera?

● De la Birca să trecem la altă comună din județul Dolj, la Poiana Mare. Aici a avut loc, săptămîna trecută, inaugurarea Clubului discuțiilor interesante, a cărui organizare figura în răspunsul la chemarea din Lipănești. Primii oaspeți ai clubului: membrii cercului de drumetrie care s-au întîlnit aici cu un profesor de geografie și cu unul de istorie, pentru a stabili împreună itinerarul excursiilor cu bicicletele pe care, „drumeții” din Poiana Mare intenționează să le inițieze îndată ce le va permite timpul. Se prevede chiar organizarea unui „tur al județului” cu staționări în diferite localități de importanță istorică sau cunoscute pentru frumusețea priveliștilor.

Le urăm „drum bun”, și ... succes la partidele de pescuit (prevăzute și ele în programele excursiilor)!

TRAIAN LALESCU

Pasiune și îndemnare

Broșuri editate de Casa Centrală a Creației Populare

DE LA „HARAP ALB”
LA „COMOARA
DIN MĂRUL DE ARGINT”
de Dumitru Stanciu
și Ion Coca

„Stimați tovarăși terțieri, instructori, interpreți și corepetitori, vouă vă adresăm această cârtică a noastră — sint cuvinte cu care cei doi autori își încep interesantele mărturisiri cu privire la realizarea unui text de brigadă și a unui spectacol de calitate. Considerăm că nu-i cazul să vă mai prezentăm bogata carte de vizită a brigăzilor artistice ale căminelor culturale din Slobozia și Budișteni-Argeș. Ele s-au impus nu numai cu textele care formează obiectul broșurii de față ci și cu alte numeroase programe care au spart tiparele folosite de atîtea și atîtea formații.

Scrisă într-un stil viu, dezvăluind aspecte „de la-

boral”, de creație și inventivitate pe tot parcursul realizării unui text și a unui spectacol de brigadă, broșura oferă tuturor instructorilor de brigăzi un material faptic ce merită toată atenția.

Un capitol interesant îl constituie cel „în care se va vedea că folclorul este o sursă inepuizabilă de inspirație”. Autorii arată foarte concret cum au folosit ei diferitele specii ale creației noastre populare, transmișînd un adevărat îndemn de a se apela la înțelepciunea și frumusețea folclorului românesc care trebuie să fie tot mai prezente în fiecare text de brigadă.

CORUL
PALATULUI CULTURII
DIN PLOIEȘTI
de Gh. C. Ionescu

Înfrățînd, în capitolul de început, pagini de tradiții

cultural-artistice, primele manifestări muzicale de pe plaiurile prahovene, dirijorul Gh. C. Ionescu, prezintă, prin paginile broșurei, un variat material despre activitatea corului Palatului culturii din Ploiești. Stăruind asupra începuturilor corului, el dezbate, în capitolele următoare, probleme deosebit de importante privind alegerea repertoriului, desfășurarea repetițiilor, recrutarea „cîntecului”, cîntecul în capitolul „certul”, cîntecul face cunoștință cu complexa activitate concertistică care sintetizează eforturile artistice, rodnicia activității permanente a tuturor coriștilor. Sint pagini pline de emoții care trec în revistă drumul prestigios pe care corul l-a străbătut de-a lungul anilor, cucerind binemeritate aprecieri nu numai în țară, ci și peste hotare.

Valea Presnei este un sat aparținător de comuna Gurbănești, județul Ilfov, cu o așezare frumoasă, cu case curate, cochete, cu oameni vrednici, cumpătași și liniștiți. Mai ales liniștiți. Un sat în care viața cotidiană se desfășura pînă mai ieri fără întîmplări senzaționale... Dar iată că o sesizare a tovarășului Ion Dumitrescu, procuror la Procuratura județeană Ilfov, scoate Valea Presnei din anonimat. Paginile voluminosului dosar nr. 1572 al Tribunalului județean ne dezvăluie un episod penibil din viața cîtorva educatori din Valea Presnei. Data de 27 ianuarie 1967 a constituit, de fapt, momentul „istoric” al declanșării fâțișe a ostilităților. Atunci a răbufnit, chiar în cancelarie, așa, spontan și fără menajamente, toată supărarea și dușmănia acumulate în sufletele fostei învățătoare, (pe atunci educatoare) Georgeta Trifan, pe de o parte, și Vasile Gheorghiu, director și Steliana Gheorghiu, soția directorului și totodată învățătoare, pe de altă parte. Spre stupefacția celorlalți profesori, martori fără voie ai scenei care a urmat, oponentii și-au dat pe față trăsături nebănuite, în contradicție cu calitatea lor profesională. Vulgaritățile, injuriile, jignirile care au făcut explozie din elipa aceea, inercușîndu-se într-o

„EDUCATORII” DIN VALEA PRESNEI

inlecștare scinteietoare pe stradă, în școală, de față chiar și cu elevii, le-ar fi putut face să roșească, ori să le trezească invidia, pînă și celor mai obscene cumetre!

— Ești descreierată, imorală, bețivă!... s-a năpustit atunci cu vehemență, directorul, ignorînd faptul că este conducătorul unui lăcaș de învățămînt și oferă un prost exemplu celorlalte cadre didactice. Și, pentru a le pune „capac” la toate, a încheiat cu dezvăluirea celui mai „cumplit secret”, și anume cu deconspirarea escapadelor idilice pe care le întreprindeau în mare taină, chipurile, educatoarea cu pricina și învățătorul Gheorghe Zglimbea. În sat s-a aflat despre „bilețul” susținut cu mare pompă de cîțiva educa-

tori, despre pretinsele legături amoroase dintre un învățător căsătorit care are și un copil și o educatoare căsătorită la rîndul ei și ea, ale căror nume se șopteau în taină pe la colțuri, sau la ureche, despre scandalul declanșat la școală.

Bătălia „rozelor” din Valea Presnei s-a desfășurat pe o perioadă de aproape doi ani, fiecare dintre părți adoptînd o tactică și o strategie proprie, „luptele” desfășurîndu-se și dincolo pe hotarele satului sau ale comunei, și atîngînd puncte culminante pe sălile judecătorești din Urziceni, pentru ca să se încheie în decembrie 1968, cu tot „fastul”, la tribunalul județean Ilfov, odată cu recursul. Ședințele s-au succedat una după alta, părțile și-au „vîrsat” focul, avocații și-au etalat măiestria, martorii — învățători și profesori ca Gheorghe Zglimbea, Ion Stanciu, Alexandrina Mihalache, Ion Sandu, Niculina Samoilă etc. — și-au spus cuvîntul. Rezultatul: o jalnică demonstrație de scandal „ca la maha!”

Se uitau oamenii ca la circ și nici nu mai știau ce să creadă. Unii se întrebau cu uimire: cum este posibil ca aceste cadre didactice să se manifeste atît de revoltător? Oare au uitat cu desăvîrșire cine sint, au uitat de prestigiul lor?

— În viața mea n-am văzut scandalul mai porniți — mărturisește tovarășul procuror Ion Dumitrescu. Iar tovarășul judecător Bădulescu Haralambie, care și el a făcut parte din completul de judecată, parcă îi vede, „indirjii”, insultîndu-se fără jenă, fără să manifeste cel mai mic respect față de instanță, față de publicul din sală. Ne-au lăsat tuturor un gust amar!

Noi inclinăm să le dăm dreptate celor doi juriști cînd își manifestă dezaprobarea și totodată considerăm justă hotărîrea instanței care i-a condamnat pe director și pe soția lui la o amendă, hotărîre ce putea foarte bine să se soldeze și cu închisoare corecțională. Nu putem însă să înțelegem cum de a fost posibilă încadrarea Georgetei Trifan într-un post de învățătoare fără o pregătire corespunzătoare, așa cum reiese din actele depuse la dosar! Cert este însă că în școala de la Valea Presnei se simte nevoia oxigenării de urgență a atmosferei, luării unor măsuri menite să pună capăt situației nesănătoase create, să curme de la rădăcină birfa și dușmănia, să întoneze seriozitatea și disciplina și să redea încrederea oamenilor în școală și în colectivul ei.

DUMITRU MINCU

DESPRE IRIGAȚII ÎN PLINA IARNA

● ÎNSEMNĂRI DIN JUDEȚUL ILFOV ●

Cine a uitat că irigarea e o operație științifică și-o poate reaminti în cămăruța de la cooperativa agricolă de producție din Moara Vlășiei pe care am asemuit-o cu un fel de stat major al irigațiilor. Sînt menționați pe panouri parametrii schimbători de care depinde programul udării: gradul de uscăciune a aerului, felul culturii, starea vegetației. Toate acestea indică necesarul de apă la hectar și în ultimă instanță programul de irigare ca și amplasarea motopompelor și a aspersoarelor.

Irigarea cere investiții, costă. Dar ce se obține în ultimă instanță? Președintele Nicolae Stoica, ne prezintă un grafic al eficienței economice. Este pe scurt, în limbajul aritmeticii, un întreg istoric. Au început irigațiile în 1966. Cele 100 de hectare de porumb irigat au dat un spor de 3300 kg la hectar mai mult decît restul culturii. Cheltuielile de irigare pe hectar au fost de 1000 lei. Cîștigul net pe cele 100 ha a fost de 263000 lei. S-au amortizat încă din primul an și prețul materialelor și munca cheltuită. În 1968, în disprețul secerii parca, beneficiul la hectarul irigat este de 2300 lei. Socotind și sfecla și lucerna, irigațiile aduc „de bașca” în punga cooperativei. Într-un an precar pentru agricultură, 1214000 lei.

AMENAJAT ȘI UTILIZAT

Au revenit de multe ori în discuția despre irigații — (pe care am continuat-o la Uniunea județeană a C.A.P.) — termenii **amenajat** și **utilizat**, care țin de o exploatare rațională și eficientă a sistemelor de irigații (vezi cazul Moara Vlășiei). La Gîrbovi, în extremitatea nordică a județului, este la fel de cunoscută lipsa oricărei surse de apă cu excepția celei freatice, dar și o rar întâlnită tenacitate cu care cooperatorii de aici — (președinte Marcel Dobra) — au forat adîncurile în căutarea apei. În toamna trecută se aflau în acțiune 43 de puțuri. Anul acesta vor fora încă 50. Se lucrează în permanență cu două echipe de forat puțuri. Aparatul irigației numără 36 de lucrători calificați: motorști, motopompiști, electricieni. Irigarea nu e de conceput fără apă dar nici fără oameni de meserie. Peste 5 ani, a cincea parte din pămîntul cooperativei — (5770 de hectare) — va fi amenajată pentru irigații din pinza freatică și exploatată ca atare. Și fiindcă nu elementul spectaculos ci pe cel utilitar îl urmăresc ei, vin azi și spun: „venitul la hectarul irigat de legume este de 23000 lei pe întreaga grădină. Anual el atinge nivelul de 1150000 lei”.

FALSELE CAUZE OBIECTIVE

Aflăm însă cu neplăcută surprindere că sînt cazuri în care lipsa de simț practic este izbitoare, aproape fără logică. La Ciorogirla le curge Sabarul pe sub nas. Tot sub nas le-a așezat Direcția de îmbunătățiri funciare un proiect pentru irigarea a 170 de hectare. Au trecut trei ani, timp în care n-au amenajat decît 40 de hectare. Ascultăm povestea asta în plină iarnă și ne ia încă odată cu frig. Să mai pomenim de faptul că au destinat o pompă capabilă să irige 150 de hectare, unei suprafețe

de 20 de hectare? (Glumea cineva: „Au înhamat un elefant la o căruță”). Se spune că mai au pompe și agregate de aspersie pe care le țin de pomană. Explicația: „n-avem brațe, n-avem apă”. (?!) După cele ce am auzit despre Gîrbovi, mai credeți-i!

La C.A.P. Virteju s-au făcut amenajări pentru 400 ha. dar se irigă 200. Aceasta fiindcă au lăsat lucrarea de izbeliște și s-au surpat canalele. Virteju are terenul la răscrucea Argeșului, Sabarului, Ciorogirlei. Lipsa de apă au avut prudența să n-o invoce. În primăvară se vor instala două stații electrice de pompare. Apeși pe un buton și curge apa. Ce-oți mai fi vrînd oameni buni? Nu v-a mai rămas decît să aveți grijă de canale, de poduri și de stăvilare.

★

Ne-am adresa în ultimele rînduri activiștilor Uniunii județene C.A.P. cu sugestia de a dubla sfaturile pe care le dau de la distanță sau în trecerile pe la unități, cu veghea de a le vedea îndeplinite. Sînt locuri unde s-a inițiat o anumită inerție, o paralizie a inițiativelor. Se vede treaba, pentru că s-o reinvie, Uniunea județeană răsfață unitățile vizate cu agregate. După cum s-a constatat, nu-i de ajuns. O prezență asiduă, activă a îndrumătorilor de la uniune face mai mult ca orice.

Cu titlu de recomandare am propune aceleiași uniuni să studieze posibilitatea stăvilirii permeabilității canalelor. Specialiștii hidroamelioratori ne-au mărturisit că pe anumite soluri și în perioade de uscăciune, aproape o jumătate din cantitatea de apă intră în pămînt înainte de a ajunge la culturi. Se știe cît de solicitate sînt sursele de apă vara ca și faptul că ele trebuie să alimenteze eleștele, că astă-vară au fost dispute aprinse pentru apă între unitățile aflate în preajma riurilor. Iată ce glăsuiește o situație întocmită pe județ: Din suprafața de 48652 de hectare amenajate anul trecut pentru irigații, nu s-au făcut irigații pe aproape 4500 hectare. Cauzele: restricțiile impuse pentru riurile Argeș, Ialomița și Prahova, asigurarea necesarului pentru eleștele precum și sosirea cu o întârziere de trei luni a utilajului necesar unei stațiuni electrice de pompare.

Se spune că se află în studiu la Institutul de cercetări pentru îmbunătățiri funciare un procedeu de combatere a infiltrației cu ajutorul membranelor de polietilenă. Poate că institutul, în colaborare cu Uniunea județeană, va adopta și alte modalități.

V. TOSO

„MULȚUMIM
DIN TOATĂ

CINSTE
LOR

INIMA”

Așa începe scrisoarea soților Adrian și Gheorghina Radu din Bolintin-Vale, județul Ilfov. Mulțumirile sînt adresate medicului pediatru Teodora Popa din localitate. Dar iată faptele: În august trecut, Gheorghina Radu a adus pe lume un băiețel, care la naștere cîntărea doar 2 kilograme 600 de grame. Apoi, la scurtă vreme, micuțul Daniel s-a îmbolnăvit, avînd nevoie de o îngrijire medicală deosebită. Despre dragostea și devotamentul cu care medicul Teodora Popa l-a îngrijit pe Daniel spun următoarele cuvinte:

„...Datorită supravegherii și grijii tovarășei doctore, băiețelul nostru s-a însănătoșit, s-a vindecat acum greutatea de 9 kilograme. De curînd a împlinit vîrsta de 6 luni și, cu acest prilej, mulțumim tovarășei Teodora Popa, din toată inima, dorindu-i multă sănătate”.

La rîndul nostru, felicitînd-o pe tovarășa Teodora pentru conștiințiozitatea cu care se îngrijește de copiii din Bolintin-Vale, adresăm și soților Adrian și Gheorghina Radu cîvenita urare: Să vă trăiască feciorul! Pe cînd vine o surioară?

Inginerul pensionar Vasilescu P. Michail din Galați se afla cu treburi la Consiliul popular din Sinaia. Plecase de acasă înarmat cu un libret de economii C.E.C. și cu cinci sute de lei, pentru orice eventualitate, bani pe care li ținea între fițele libretului. După ce a isprăvit ce avea de făcut pe la serviciul S.S.A., s-a întors la hotel, urmînd ca a doua zi să plece la Galați. Spre seară însă, observă că îi lipsește libretul de economii cu bani cu tot. Vă închipuiți neliniștea. La Consiliul popular nu mai era nimeni. Pe cine să întrebe? Cui să se adreseze? Să rămii fără bani într-un oraș îndepărtat nu-i tocmai ușor! A urmat o noapte de zbucium. Se va duce la Consiliul popular. Poate, în cel mai bun caz va găsi libretul. Dar cei 500 de lei?

„...A doua zi — spune inginerul Vasilescu — m-am dus la Consiliul popular, la serviciul unde fusesem în ajun. Aici, o doamnă îmi înmînează libretul și banii. Iertat să-mi fie că din pricina emoției am uitat și numele binefăcătorilor. Dar, n-am uitat și nu voi uita niciodată nobila lor faptă. Cinste lor, cinste colectivului în mijlocul căruia muncesc”.

Acestea sînt faptele pe care, la rugămintea abonatului nostru, inginerul Vasilescu P. Michail, le-am relatat cu multă plăcere.

În Editura politică a apărut volumul.

„Județele României socialiste”

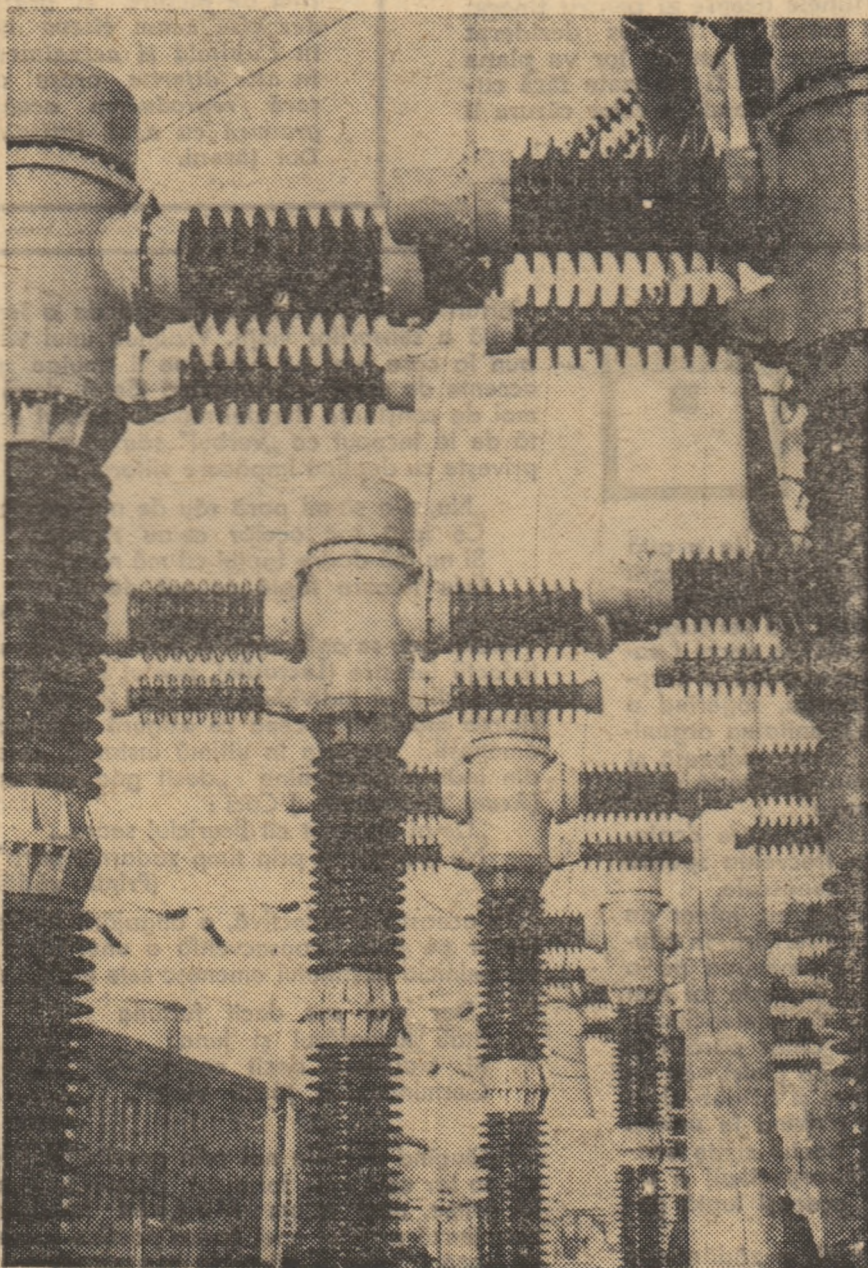
552 p. — 35 lei

Lucrarea a apărut sub forma unui volum în care sînt prezentate separat cele 39 de județe și Municipiul București. Colectivul de autori este format din lucrători cu muncă de răspundere din aparatul de partid și de stat, cadre didactice etc.

În paginile consacrate fiecărui județ sînt tratate: așezarea geografică a județului, suprafața, municipiile, orașele, comunele, relieful, clima, apele, unele date din trecutul istoric al județului; trăsături economice, resursele naturale ale solului și subsolului; populație; dezvoltarea diferitelor ramuri economice; creșterea activității culturale; obiective turistice. La fiecare județ se dau harta și 1—2 pagini de fotografii.

Volumul are un material introductiv privind problemele de ansamblu ale împărțirii administrative teritoriale a țării și harta administrativă a României.

Este o lucrare care prezintă enciclopedic fiecare județ, sublinindu-se totodată realizările din anii construcției socialiste. Aceasta face din volumul „Județele României socialiste” un instrument de lucru permanent pentru zeci de mii de oameni.

Transformatori de înaltă tensiune

Glusul poporului, voința poporului

(Urmare din pag. 1)

Ceaușescu în cuvîntarea rostită cu prilejul campaniei electorale, „în perioada 1971—1975 se va obține un volum al producției materiale mai mare decît cel realizat în întreaga perioadă a primelor trei cincinale 1951—1965”. Volumul de mărfuri desfăcute populației prin comerțul socialist va fi în cincinalul 1971—1975 mai mare decît în întreaga perioadă 1951—1965.

Desigur, un rol important în atingerea acestui țel mareț revine și țărânimii cooperatiste. De asemenea, o mare parte dintre bunurile produse de industrie și agricultură vor imbelșuga tot mai mult casa și masa țărânului. Am fost, pînă nu demult, un popor sărac pe pămînt bogat, jefuit fără milă de către exploatarea. Acum aproape un sfert de veac, sub conducerea Partidului Comunist Român, am răsturnat vechile orînduiri și am pornit să ne construim casă nouă, imbelșugată. Sîntem noi înșine stăpîni în această casă, care se cheamă Republica Socialistă România. Să punem umăr la umăr, să nu preocupăm nimic, s-o facem an de an mai frumoasă, mai strălucitoare.

Filmul despre și pentru tineret

S-ar părea că delimitarea „despre și pentru tineret” ar fi susceptibilă de numeroase acuzații. Care e criteriul primordial în trasarea unor hotare? Fără îndoială, nu va fi unul educativ în sens didactic deși nu se poate face întru totul abstracție nici de acest aspect. Nici o operație contabilicească nu ne-ar ajuta prea mult: acest film este despre tineri, sint atâtea personaje nemature, deci — bun pentru tineret. Nu e foarte greu de constatat că există și filme despre falși tineri sau fals adresate tinerilor.

E necesară luarea în considerație a unui element important pentru toate artele, dar mai cu seamă pentru cinematograful. Anume, **publicul**. Un volum de versuri sau proză, un tablou, o compoziție muzicală sau o creație sculpturală pot transcede timpul în care sint realizate (aici, exemplele sint numeroase: Stendhal a fost descoperit mult după moartea sa; sculpturile lui Brâncuși au fost cîndva supuse vamei fiind considerate... blocuri de metal importate). Dar un film, ca și un spectacol de teatru se adresează în exclusivitate omului contemporan cu crearea lor. Tirania perisabilității, da! Dar și măreția succesului de moment! Așadar, criteriul publicului este, în materie de cinematograful, mai operant decît oriunde aiurea. Ceea ce explică atît izbînzile, cît și nereușitele.

Este, acum, momentul să ne punem o întrebare tulburătoare. În ce raport se află filmul românesc față de spectatori tineri? Nu e vorba de a face un bilanț, o aridă trecere în revistă a filmelor „cu tineri” sau a celor purtînd eticheta „pentru tineri”. Ci de a vedea în ce măsură filmele noastre sint în consonanță cu capacitatea de cuprindere a tineretului, cu receptivitatea lui spirituală, cu mobilitatea și dinamismul

preocupărilor lui. Mai exact spus, e necesară o privire asupra unei sensibile relații, aceea dintre creațiile cinematografice și spectatorii cărora li se adresează. Acesta e punctul cel mai înalt de unde se poate efectua o ridicare în vederea trasării unei hărți a „filmelor despre și pentru tineret” românești.

Pe deasupra totul arată bine și frumos: majoritatea filmelor realizate la Buftea sint cu și pentru tineret. Dar, dincolo de aspectul cantitativ se află partea dezamăgitoare. În raport cu numărul mare al producțiilor, cifra celor despre care se poate afirma cu certitudine că au fost „despre și pentru tineret” este întristător de mică. Au apărut, pe parcursul anilor, filme care își propuneau „teme” pretențioase, frumoase și înălțătoare, de altfel. Dar joasa altitudine a realizării artistice n-a făcut altceva decît să compromită aceste teme. Se pot, cu destulă ușurință, contura cîteva linii de forță în jurul cărora sint polarizate „păcatele capitale” ale filmelor noastre „despre și pentru tineret”.

Este evidentă, în primul rînd, concepția artificială a acestor filme. De la **Cinci oameni la drum** pînă la **Gaudeamus**, trecînd prin **La vîrstă dragostei** și chiar **Casa neterminată**, însăilarea dramatică este vizibil confecționată. Sint imaginate false conflicte, cărora, pentru a le conferi o aparență de autenticitate, li se adaugă „amănunte” pitorești, de fapt suburbane. Se poate oare recunoaște în asemenea fade pelicule tineretul nostru? Indiferența cu care au fost primite este semnificativă. Un plus de vitalitate le-au adus filmele lui Blaier și Savel Stîopul (**Diminețile unui băiat cuminte**, **Ultima noapte a copilăriei**). Cu **Diminețile** cinematografia noastră pășea pe calea analizei psihologice mai nuanțate, a unor investigații în zona fremătătoare a conștiințelor în formare.

Nu se pot însă afla asemenea amendamente „pozitive” în ceea ce privește comedia cinematografică. În afară de Geo Saizescu, autor al unor filme pronunțat lirice, consacrate unei zone etnografice binecunoscută și cu resurse umoristice, cu greu se mai poate găsi ceva notabil. De la **Zile de vară**, „vodevil cu țărani” în intenția autorilor, în fond un trist consum de energie și pînă la **K.O.**, **Impuscături pe portativ** sau **Vin ciclistii**, tineretului apare schematizat, redus la o sumă de inerții goale de orice sens. Iar aceasta se petrece în țara al cărui folclor l-a consacrat pe Păcală!...

O substanțializare și o adîncire a laturii dramatice, o mai accentuată aplecare asupra virtuților comice specifice poporului nostru — iată ce se cere de la cinematografia noastră. Filmele despre și pentru tineret vor fi numai un frumos deziderat atîta vreme cît asupra lor va plana credința că pot fi realizate fără cunoașterea profundă a celor cărora li se adresează.

M. IORGULESCU

Dimitrie Vărbănescu s-a născut la Giurgiu în 1908. Hotărîndu-se să se dedice studiilor juridice a plecat în Franța la Grenoble unde s-a înscris la Facultatea de drept. Aici însă chemarea sa pentru arta plastică se face din ce în ce mai simțită și Vărbănescu renunță la drept pentru desen și pictură. În prea scurta sa activitate (a murit în 1963) Vărbănescu a reușit să se impună în viața artistică a patriei sale adoptive ca un pictor de prestigiu. Deși departe de țară, într-o mare parte a creației sale el a fost inspirat de către tradițiile, legende și basmele românești. Din 1936 pînă în 1962, Vărbănescu a participat, în afară de Grenoble, la o serie de expoziții la Paris (unde a expus și alături de Picasso), Torino, Lausanne și în alte localități. În ultima perioadă a creației sale, artistul s-a manifestat și ca un rafinat ilustrator (prin desen și gravură) al unor texte din Aristofan, Federico Garcia Lorca ș.a.m.d.

Din expoziția retrospectivă de pictură și grafică deschisă acum cîteva luni în Capitală și actualmente în alte diferite orașe din țară reproducem această gravură cu acul intitulată Doi țărani.

MUZICĂ

La Brașov s-a deschis vinătoarea de cerbi

De miercuri, luminați de reflectoarele teatrului din Brașov și urmăriți de sute de mii de telespectatori, 26 de tineri din întreaga Europă au pornit o originală vîntoarea de celor trei cerbi — de aur, argint și bronz. Deși aflat abia la a doua sa ediție, festivalul brașovean și-a cucerit un solid prestigiu în lumea muzicală internațională. Departe de orice caracter comercial — care compromite atîtea competiții artistice — cerbul muzical de la Brașov își propune în primul rînd să contribuie la îmbogățirea noastră spirituală ca și la împlinirea și popularizarea artei interpretative a tinerilor cîntăreși.

Au rămas vii în amintirea noastră mesajele de adevărată artă transmise de personalități de primă mărime ale cîntecului — care ne-au făcut să ne gîndim încă odată cit de impropriu este folosit termenul de muzică „ușoară”. Ștabela unei arte de substanță, adusă anul trecut în Brașov de trubaduri moderni ca Jean-Claude Pascal, Hugues Aufray, Leny Escudero, Amalia Rodriguez sau Jacques Hustin, este preluată la actuala ediție de „marea doamnă a cîntecului francez”, — Barbara, de Cliff Richard, situat pe locul al treilea din lume în clasamentul anului trecut, de compozitorul, textierul și interpretul de notorietate Udo Jürgens sau de supervedeta de necontestat a acestei ediții a festivalului, Juliette Gréco. Demn de relevat este și faptul că, în cadrul recitalurilor „hors concurs”, am ascultat și vom continua să ascultăm și cîntăreși din alte continente: Ghiulli Ciohelli (R.S.S. Gruzină), Mie Nakao (Japonia) și Franky Avalon (S.U.A.).

După ampla dezbatere care a urmat în presă pe marginea ediției din 1968 a cerbului și după învățămintele trase, festivalul în curs de desfășurare demonstrează din nou că muzica așa-zis ușoară este o adevărată artă de profunzime, că ea răspunde unei necesități spirituale a omului modern, că ea a devenit în anii noștri un veritabil fenomen social care trebuie tratat cu atenție și respectul cuvenit.

Dar despre desfășurarea festivalului și concursului Cerbul de aur 1969 vom reveni mai pe larg în numărul viitor cu reportaje și impresii ale trimisului nostru la Brașov, Vladimir Pană.

MIHAI BENIUC:

MOZAIC*)

Noul volum al lui Mihai Beniuc reia, la o altă vîrstă istorică și poetică, teme specifice, definitorii pentru întreaga evoluție a liricii sale. Chiar făcînd abstracție de comentarea directă, de verificarea intenționată și explicită a unor motive vechi („sănia” cu care trecea poetul „peste zăpada și noroiul veacului”, gestul izbirii cu barda, sugerînd o nouă concepție asupra artei ș.a.), unitatea organică a operei lui Beniuc se impune cu evidentă și cu acest volum, ea fiind mult mai profundă și fiind de solul întregii viziuni poetice.

Noutatea trebuie căutată deci în ușoare deplasări de accent și perspectivă, în frecvența sporită a unor atitudini și stări de spirit cunoscute.

Ajuns pe culme după un urcuș greu, mînat de veșnica năzuință către un ideal de fericire, în căutarea unei punți care să ridice omenirea pe o treaptă morală mai înaltă, poetul privește tot mai des îndărăt, judecîndu-și drumul cu înțelepciunea severă a vîrstei și a experienței. Chiar părăsit și singur în ultima, cea mai grea etapă (**Suis**), de pe culme amintirile par mai luminoase și își dezvăluie mai clar rostul și semnificațiile (**Privind în urmă**). Deși drumul urmat e ireversibil, poetul simte unori dorința de a se întoarce (**Retrospectivă**) și de a porni „din nou de la nimic” aceeași luptă generoasă.

Presimțirea sfîrșitului inevitabil, a zădărnicii

eforturilor individuale e însoțită de o înțelegere înaltă a sensurilor vieții. Viziunea unui viitor mai bun la care n-o să participe îi smulge poetului accente de profundă suferință (**Sete**), depășită numai de conștiința duratei morale. Poetul care caută de la început ca „verbul” său să aibă un rost, privește cu deplină împăcare viitorul:

„Nu, n-o să-mi pară rău de nici un pas
Ce lasă loc acelor ce-au rămas
Și nu mă doare faptul că mă năru
Prin fiecare faptă ce mă dăru”.

(Cresc temeliei)

Nelăsîndu-se aglomerat și învins de uciagașele satisfacții terestre (**Lucrurile**), poetul se ridică deasupra destinului individual, aspirînd să sporească fericirea mulțimii. E ceea ce asigură trînicia fetei omenesti, veșnicia în ultimă instanță, chiar dacă din individ nu rămîne „decît găoașea unui vis” (**Acum, ca toamna...**) Căci:

„De-ai strălucit cît licuriciul seara...

Nu ți-a sclipit prin timp zadarnic para”.

(Printre zădărnicii)

În această perspectivă, a angajării tuturor eforturilor pe linia consecventă a unui ideal moral, vremelnicia destinului omenesc este biruită:

„Dar mai sus decît furtuna

Stau luceafărul și luna

Și, mai tare decît ceața,

Germinează-n țărna viața”.

(Joc)

Adăugînd accente noi prin gravitatea și profunzimea lor unui crez formulat demult în elementele lui prime, noul volum **Mozaic** îmbogățește și nuanțează profilul unei opere poetice a cărei lege de bază e lupta și dăruirea generoasă.

IOANICHIE OLTEANU

*) Versuri, Editura Tineretului 1968.

...și Ardealul, Moldova, Țara Românească (Tapiserie de Birsan Elena)

Călătorind prin Țara de Sus a Moldovei, cea atât de cîntată de poeți, rămîi cucerit de pitorescul peisajului geografic, de farmecul particular al fiecărui colț de natură. Pe pajiștile de un verde sănătos, împeștriat de flora subalpinică care dă lăptelii și untului un gust inegalabil (clienții de peste hotare ai fabricii Rarăul o confirmă a fiecare nouă degustare a produselor lactate), siluetele căpițelor de fin, prin forma și așezarea lor, nu așteaptă parcă decît penelul și șevaletul pictorului. Lîngă o casă în cel mai autentic stil moldovenesc, cu acoperiș de șindriță, streșini traforate, cerdac cu stîlpi sculptați și cu pereți împodobiți cu motive transpuse de-a dreptul de pe alțițe — cum se pot vedea, de pildă, la Ciocănești — lîngă o casă de asemenea arhitectură țîșnește spre cer un molid, semet și discret, decorativ în solitudinea lui. Tabloul general al șatelor este atrăgător, întărind aprecierea vizitatorilor că fiecare asemenea localitate constituie un obiectiv turistic. Făcute de meșteri talentați, în spiritul arhitecturii țărănești tradiționale, casele noi creează un pitoresc inedit, fiind remarcabil faptul că acești meșteri resping tentația șablonului, refuză să copieze sau să imite și caută pentru fiecare nouă casă mereu alte forme și elemente ornamentale.

Personalitatea distinctă a acestei zone geografice s-a împlinit prin marile prefaceri de ordin economic, social și cultural din anii noștri. Insemnele civilizației socialiste, în dărnicia cu care punctează harta întregii țări, au înnobilit și acest tărîm de legendă.

Zidurile cetății de scaun a lui Ștefan cel Mare se profilează astăzi pe eflorosența de blocuri noi ale Sucevii și pe clădirile Complexului de industrializare a lemnului. Această vecinătate s-a impus de la sine ca emblemă a orașului recălădit din temelii.

Cele trei majuscule — C.I.L. — denumesc un gigant industrial, o sinteză a tuturor chipurilor de valorificare superioară a lemnului. C.I.L. Suceava este cea mai mare dintre întreprinderile de prelucrare a masei lemnoase din județ,

leucăfărul constelației forestiere. Despre capacitatea sa de absorbție și de prelucrare sîți faci o primă idee la depozitul de materie primă, de unde lemnul intră către agregate pe bandă rulantă, încontinuu, 24 de ore din 24. După aceea, lemnul este sfirtecat, pisat, mărunțit, transformat într-o pastă

mii de metri cubi pe alte povirnișuri, unde combinate asemănătoare celui din Suceava înobilează deșeurile pădurilor, transformîndu-le, începînd cu acest an, în elegante garnituri de mobilă.

Am urmărit acest proces de metamorfozare a lemnului, de la depozitul de

tor ca exemplu. Puteam cita nenumărate alte tipuri de mobilă, cerute în multe țări. Dar biblioteca Solo, grațioasă și solidă totodată, simplă și multifuncțională, era comandată aici de o firmă din Suedia. Suedezii, ași ai mobilei pe plan mondial, lansează comenzi la Suceava. Asta e ceva. Este la fel cum țări cu o veche și foarte dezvoltată industrie importă tractoare de la noi, ceea ce spre mîndria noastră, a intrat, ca să spunem așa, în firea lucrurilor.

La ieșirea din combinat, într-un vestibul, am văzut un anunț privind înființarea în întreprindere a unui cerc de pictură. Acest anunț întărește numaidecît impresia cu care părăsești marile și modernele hale: că prelucrarea lemnului este mai mult decît o industrie, este și artă.

NICOLAE CULCEA

EMBLEMĂ SUCEVEANĂ

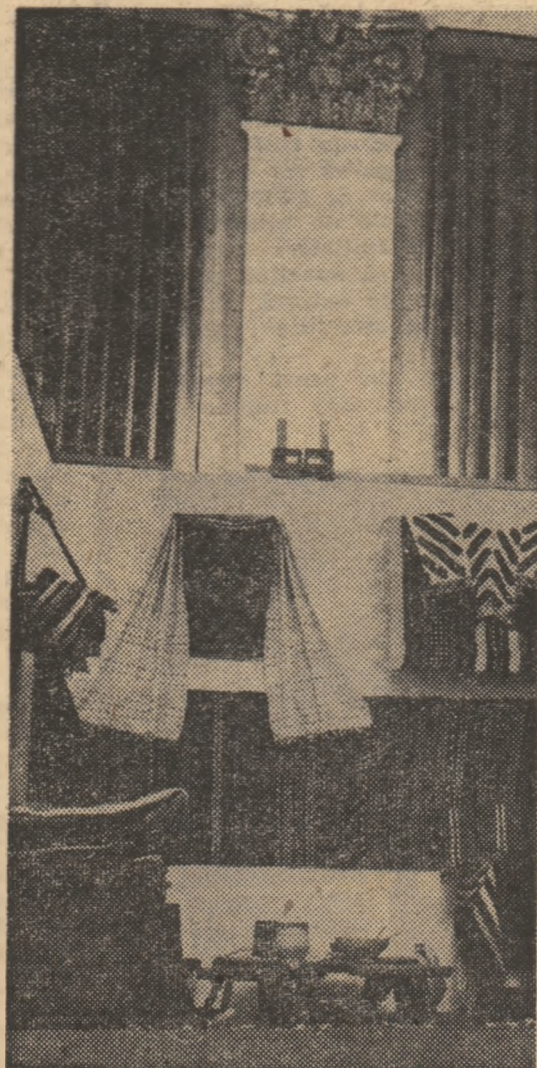
diluată, viitoarele plăci fibrolemnoase.

Se știe că pădurile sînt astăzi regenerate cu grijă de către silvicultori și exploatare rațională de către doboritorii de parchete. Dintr-o pădure nu se extrage anual decît cantitatea de masă lemnoasă ce reprezintă echivalentul creșterii ei. La această amplă acțiune de valorificare chibzuită a bogățiilor pădurilor, de reducere a consumului specific la materia primă, a subscris și Combinatul de industrializare a lemnului din cadrul complexului sucevean. În chemarea la întrecere adresată de comitetul de partid și comitetul de direcție de la C.I.L. Suceava, organizațiilor de partid și comitetelor de direcție din unitățile industriale ale județului, înrudite ca profil, se prevede înlocuirea lobilor industriale (bucăți de lemn lungi de 1—2 metri despicate din trunchiuri de copaci) cu crăcile de fag și de rășinoase.

Să ne oprim puțin asupra acestui punct care, cu toată ariditatea formulării lui, închide în el poezie. În 1969, se vor consuma la C.I.L. Suceava minimum zece mii de tone de crăci, care pînă acum puteau prin păduri. Întrebuințarea lor nu scade cu nimic proprietățile mobilei din plăci aglomerate. Calitatea rămîne aceeași. Zece mii de tone de crăci înseamnă o mie de metri cubi de lemn economisit. O mie de metri cubi de răcoare, de verdeață și de frumos, pe coasta unui munte. Și alte

materie primă — pînă la cel mai recent tip de bibliotecă (Solo) alcătuit de fapt din trei piese, multifuncționale și oferind înlesnirea de a fi rînduite în funcție de dimensiunile și formatul camerei. Nu am luat-o înîmplă-

Din comorile artei populare: aspect de la expoziția de artă populară Turnu Severin-Mehedinți

POȘTA POEZIEI

STELIAN CUCU (București). Deși timbrul și uneori topica amintesc cam mult pe Argezi — ceea ce, evident, scade din originalitate — totuși ciclul Variațiuni pe ceramică mi se pare un lucru demn de reținut. Am ales spre publicare Ulciorul.

CIMPEANU DUMITRU (Sutești-Vilcea). Intenția dv. de a vă muta, la nevoie, „pe o altă ramură“ merită a fi luată în considerare. Poezia însă nu. Vă doresc mult succes la învățătură și în viață.

NICOLAE MIRON (București). Mi-au plăcut în parte poeziile Aștept și Liniste, iar Forestieră în întregime. O publicăm mai jos.

IANCU A. ION (Pristol-Mehedinți). Deocamdată e vorba de încercări — nu lipsite de fior poetic, dar plutind în vag și confuz. Poate cu timpul lucrurile se vor limpezi, firește cu efort și răbdare.

ENE FLORIAN (București) N-am înțeles. Cred că aglomerați prea multe cuvinte sonore sufocînd ideea. Greșesc? Poate. Aș fi bucuros ca părerea altora să o infirme pe a mea.

LUCA ONU (Telciu-Bistrița-Năsăud). Ați făcut bine revenind. Cu unele mici retușări (vezi și titlul) poezia Culesul tăcut își găsește loc în paginile Albinei.

FILIP CIUC (Costișa-Suceava). Mă uit la umbra mea va vedea, sper... lumina țiparului. Mai trimiteți din cînd în cînd.

ROCELA NILTON (Romuli-Bistrița-Năsăud). Nu, nimeni nu v-a „fluierat“ poeziile. Nu ni-e în obicei. Eu unul de pildă, citind ciudățenia intitulată Sens n-am făcut decît să dau din umeri. Ce să înțeleg? m-am întrebat. Ce să răspund? Pînă la urmă am hotărît s-o transcriu întregă aici, invitîndu-i pe cititori să-i descopere... sensul:

Nenorocisem două idei și sufeream.
Una era logodită
dar nu bănuisem nimic,
ea voia să prelungescă tăcerea,
eu vedeam în asta un joc nereușit...
La jocul acesta riști să-ți pierzi echilibrul

dar eu luasem trenul înapoi
și mă întrebam, mă mai întreb încă:
Cine-mi dă dreptul
să smulg o idee unui destin?
Apoi s-a născut un copil
cu două luni înainte de termen.

Dar să lăsăm gluma la o parte. Credeți într-adevăr că poezia e un lucru atât de neserios?

ONISEMIUC NICOLAI (Bădenți-Suceava), ZINCA POPESCU (București), V. TUREA (Coțușca-Botoșani), MARIN NEACȘU (Cegani-Ialomița), MARIN ȘERPE (Nicolușel-Tulcea), ILIE MURARASU (Roman), ION IRIMESCU (Gura Humorului-Suceava), IULIAN OLARU (Iasi), GHEORGHE POP (Pribog-Satu Mare), VASILE PONTIȘ (Forâu-Bihor): Versurile ce ni le-ați trimis sînt nepublicabile.

EUGEN FRUNZĂ

ULCIORUL

Ulciorul ăsta vechi de lut, plătînd,
Păstrează-n el un suflet și-o aripă de gînd.
Că, învîrtit cu visul pe masa vechii roate,
S-au adunat în trupu-i cîntecele toate,
Mai limpezi decît vinul, mai tari decît pătînce,
S-apropie de ele cu dorul ei tîlincă.
Și ca să-nfrunte-al vremii colț aprig și dușman,
S-a aplecat asupra-i olarul lui țăran
Și-n zmalț i-a pus o floare, vestind pe Luchian.

STELIAN CUCU

FORESTIERĂ

Leul tăcerii
Intră sub piatră și moare
Bărbații aduc munții
Și-i aruncă în soare.
Gîlție seva,
Ani-s pitiți sub rășină;
Vin ferestrate
Și fură din arbori lumină.
Pe înserate
Bărbații mîngîie vîntul
Cu bărbile, cu nările
Apoi dorm pînă la cer
Și uită pămîntul.

NICOLAE MIRON

CULESUL TĂCUT

Mamă, în fiecare toamnă cînd se coc merele
E atîta risipă de culori!...
Atunci, dacă i-am scutura, pomii
S-ar face cascade roșii, aurii...

Dar tu ne-ai obișnuit de cîțiva ani
Să culegem merele cu mîna,
Pentru ca nu cumva vreunul cîzînd
Să-i tulbure tatei somnul din iarbă...

LUCA ONU

SISTEMATIZAREA ȘI ARHITECTURA RURALĂ ÎN ETAPA ACTUALĂ

Munca în comun a pământului, succesele obținute în acest domeniu, metodele moderne în agricultură, mijloacele materiale de care dispun unitățile economice în mediul rural, diversitatea activităților care apar din ce în ce mai mult pe teritoriul comunelor au contribuit și contribuie mereu la transformarea condițiilor actuale, la satisfacerea tot mai deplină a cerințelor populației din mediul rural.

Acest proces de înnoire va fi mai ușor realizabil datorită și noii împărțiri administrativ-teritoriale a țării, prin care au fost create organisme echilibrate ca pondere economică, efectiv de populație, dotări social-culturale, care vor contribui

loane sau stâlpi de cărămidă, lemn sau beton turnate în tipare.

Încăperile sînt luminoase și par-dosite.

Așezarea lor pe loturi păstrează în cele mai multe cazuri poziția tradițională cu spatele la nord sau vîntul dominant. În unele condiții ele pot apare armonios și ritmic așezate, dînd o notă de ordine în mobilarea străzii cu varietatea reieșită din colorit, împrejurii, înfloriri bogate etc.

Dar din nefericire, se întilnesc destul de des unele aspecte care nu trebuie încurajate. În acest sens exagerările în folosirea unor culori tipătoare de ulci, verde, maron închis, galben sau chiar de ornamen-

OPINII

În cea mai mare măsură la continua ridicare a vieții satelor.

Procesul de construire, de dezvoltare și de reinnoire a satelor se produce cu intensități diferite în raport cu intensitatea fenomenelor economice, social-culturale ce se manifestă în zona respectivă. În raport cu aceste intensități trebuie stabilite ordinea de urgență a întocmirii proiectelor de sistematizare a comunelor. Consiliile populare comunale le revine îndatorirea să solicite întocmirea proiectelor de sistematizare a comunelor și satelor respective, iar consiliile populare județene să stabilească urgențele și etapele de realizare în raport cu indicațiile studiilor de sistematizare teritorială a județelor și cu necesitățile reieșite din acestea.

Proiectul de sistematizare al comunei și satelor componente trebuie să reflecte ansamblul de măsuri necesare a fi realizate în vederea folosirii judicioase a întregului teritoriu, al vetrei și al fiecărei parcele atribuite pentru construcția obiectivelor de producție, de locuit, pentru clădirile social-culturale sau pentru alte folosințe.

Aplicarea cu discernămint și cu competență a actelor normative în vigoare, trebuie să conducă nemijlocit la o cit mai bună și eficientă folosință a tuturor terenurilor din vatră în special prin folosirea lor pentru construirea de locuințe, în vederea obținerii unei densități mărite a populației în vetre, creșterea gradului de confort și a nivelului de echipare edilitară.

Volumul important de construcții noi ce s-au ridicat în sate — peste 1 000 000 de locuințe în ultimii cinci ani — arată necondiționat creșterea veniturilor populației din mediul rural. Construcțiile noi, realizate în mare majoritate din zidărie de cărămidă, cu încăperi mai multe, numărul de camere fiind de 3—4 față de tipurile tradiționale de locuințe cu 2—3 încăperi și încăperile anexe din ce în ce mai răspindite — camere, camere pentru spălat, baie, — denotă adoptarea unui mod de viață de tip urban.

În multe localități, noile construcții adoptă rezolvări funcționale apropiate de tipurile tradiționale ca amplasament al încăperilor, cu co-

tații de cloburi de cărămidă, sticlă sau oglinzi în pereți, ca și așa-zisele fațade cubiste aduc în aspectul locuințelor note străine de bunul gust tradițional al poporului român. Dacă prezența unor locuințe realizate în mediul rural prin fonduri de stat, după proiecte tip, justifică unele forme de acoperiș datorită sistemului lor constructiv, apoi unele imitații „moderne” nerecuzate nu au ce căuta în satele noastre. În jurul unor orașe mai importante apar construcții noi, apropiate funcțional de tipul urban. Dar meșterii locali abuzează de câteva motive arhitecturale sau decorative pe care le-au „prefabricat” în serie și pe care le aplică la rînd de la casă la casă, în jurul ferestrelor, sub streșină sau la prispe.

În jurul orașului Drăgășani a ajuns chiar la o mare răspindire un tip de stâlpi turnați la o cooperativă din localitate, care pot fi găsiți la toate casele noi în două sau trei tipuri de prispe. Varietatea provine din faptul că acestea sînt vopsiți în culori sau nu. Acest abuz de „artă populară prefabricată” trebuie combătut și cred că este sarcina Direcției tehnice județene Vîlcea să analizeze situația și să îndrumări cooperativei respective. În caz contrar ne paște pericolul „șablonizării” și al pierderii elementului specific local. În acest sens cred că este necesar ca organele tehnice județene să îndrume organele comunale, să sprijine pe locuitorii care doresc să construiască locuințe inspirate după o gamă cit mai variată de proiecte ce trebuie să se găsească la fiecare direcție tehnică și chiar la comune.

De asemenea, cred că e utilă purtarea unor discuții sau conferințe cu meșterii locali, în cadrul căminelor culturale. Fiindcă așa cum se vorbește aici despre problemele de igienă, de sănătate, de cultură generală, este necesar să se dezbate în cadrul acțiunilor de educație estetică și problemele de arhitectură și sistematizare. Inițiativa acestor discuții ar trebui să aparțină comitetului județean de cultură și artă în colaborare cu direcțiile tehnice județene.

Cooperativele de acest gen (ca cea de la Drăgășani) trebuie să

Casă cu stâlpi de zid din Bărăgan

diversifice tipurile de elemente decorative într-o gamă cit mai variată ținînd seama de raza ei de servire, de necesitățile populației, de tendințele respective de înnoire în construcțiile de locuințe. De asemenea, se observă și o tiplizare exagerată a unor modele de ferestre și uși care tind să se răspîndească, vorba poetului, „din Carpați și pînă la Mare”.

Forma casei, soluțiile constructive care țin seama de factori de climă, de zona geografică și de arhitectura specifică aflată într-o mare diversitate pe teritoriul țării, cred că trebuie să fie mai mult luate în seamă în construcțiile rurale, pentru că de modul cum vom îngriji și îndruma activitatea de construcții noi în satele noastre va depinde, pentru mai multe generații, aspectul estetic al satelor noastre.

Arhitect I. BAUCHER
șef secție în C.S.C.A.S.

ACTUALITATEA ȘTIINȚIFICĂ

IZVOARE DE APA CALDĂ ÎN MAREA NEAGRĂ

În largul Mării Negre, în dreptul stațiunii balneare Mangalia, un grup de scafandri români a descoperit 27 de izvoare cu apă caldă, fișînd cu presiune dintre stîncile de pe fundul mării. Apa lor dulce, cu miros puternic de sulf, are o temperatură de 27 grade C. Fenomenul, nemaiîntîlnit pînă acum în zona românească a mării, formează o adevărată „baie” de apă caldă, spre care se concentrează viețuitoarele marine și îndeosebi midiile perlifere.

GENERATOR DE PLASMA CU FOCALIZARE MAGNETICĂ

Generatorul de plasmă cu focalizare magnetică și cu admisie suplimentară de gaz, construit de ing. Alexandru Vaș de la Filiala din Timișoara a Academiei Republicii Socialiste România, folosește drept mediu ionizant aerul comprimat și azotul, sau alte amestecuri de gaze, ceea ce permite utilizarea lui pentru tăiere, sudare, încălzire prin sudare sau la reacții chimice la temperaturi foarte înalte. Generatorul a făcut obiectul unei înregistrări de invenție în Anglia, Belgia, Cehoslovacia, Franța, Italia, R. F. a Germaniei și S.U.A.

EXCAVATOR UNIVERSAL

La uzina constructoare de mașini grele din Uralsk (U.R.S.S.) a fost construit un excavator universal. Această mașină va putea fi folosită atît de mineri cit și de constructori. În afară de organele de lucru folosite pentru operațiuni miniere, excavatorul poate fi folosit și ca o macara de montaj. Uzina va începe producția acestor excavatoare în cursul anului 1969.

„SILBO” — o curiozitate lingvistică

Dintre toate limbajele nevorbite cum ar fi tam-tamul tobelor folosit de negrii africani sau limbajul țipăturilor uzitat de Kabylî, limba fluierată, denumită „silbo” și practicată în exclusivitate de locuitorii insulei Gomera din arhipelagul Canarelor este, fără îndoială, cea mai originală. Datorită reliefului muntos și dificultăților de comunicație, băștinășii acestei insule au creat un fel de „telefonie fără fir”, cunoscută, pare-se, încă de către populația de origine a insulei „guanchii”. Este intr-adevăr o limbă și nu, doar, un vocabular de semne convenționale fluierate. Ea constituie nu numai o curiozitate a insulelor Canare — limba fluierată existînd numai în Gomera — ci și un caz unic în lume. Deși mazatecii, un trib de indieni sud-americani, se pot și ei înțelege prin fluierături, acestora le lipsește articularea proprie unei limbi.

Cînd direcția vîntului este favorabilă, convorbirile fluierate se pot purta la o distanță de cîțiva kilometri și, cum insula este mică, informațiile se transmit foarte repede. Fiecare noutate poate ajunge în cîteva minute în cel mai îndepărtat colț al insulei. Poți să afli prețul unor mărfuri, să-ți comanzi ceva sau să te interesezi dacă cineva a văzut cumva un animal răcîcit din ciread. În căutarea unui delievent poliția întîmpină mari dificultăți, deoarece rudele îl avertizează pe împricinat prin fluierături.

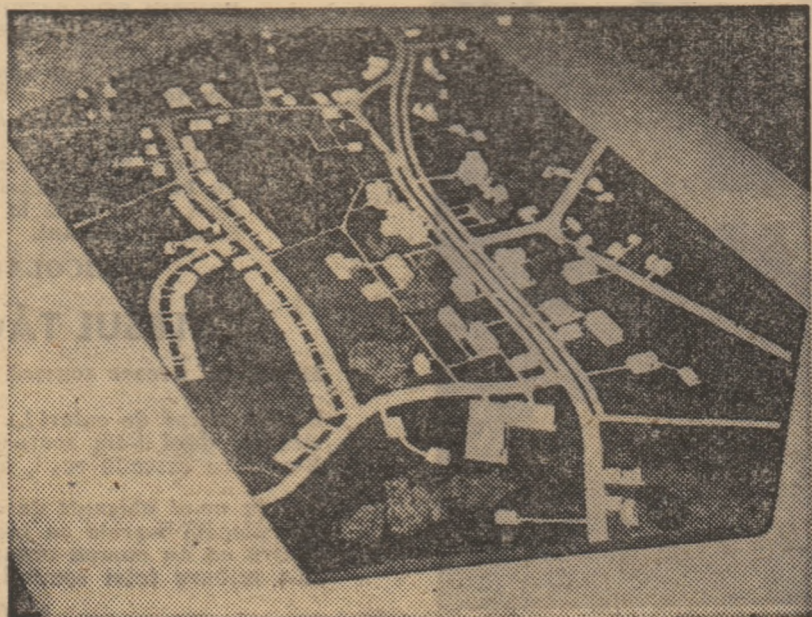
La această limbă se aud diverse sunete, fluierături lungi, diferite tonalități, modulații și pauze. Fluierăturile corespund unui vocabular de aproximativ 1000 de cuvinte spaniole într-un dialect asemănător cu cel andaluz. În timpul fluieratului, cuvintele sînt articulate cu limba, la fel ca în vorbirea curentă. Se produc astfel sunete întretăiate (ca la oboi) aflate în legătură cu un volum capabil de modulații, formîndu-se un fel de cutie de rezonanță cuplată cu un generator de sunete.

Din acordurile fluierate rezultă sensul cuvîntului care, de cele mai multe ori, exprimă lucrări și idei privitoare la viața de zi cu zi a insularilor. Confuziile sînt aproape excluse deși pe insulă există diferite dialecte ale limbii fluierate. Dar anul cunoscător de „silbo” experimentat îi sînt necesare doar 3-4 zile pentru a se familiariza cu oricare dintre dialectele insulare.

Curiozitate lingvistică și etnologică „silbo” a fost și continuă să fie obiectul unor studii aprofundate ale oamenilor de specialitate.

F. T.

Macheta unui centru civic

LIBRETUL DE ECONOMII CU CÎȘTIGURI ÎN MATERIALE DE CONSTRUCȚIE

mijloc eficient de a vă
construi propria dv. casă

În unele din numerele trecute ale revistei noastre am informat cititorii asupra libretului de economii cu câștiguri în materiale de construcție pentru populație un mijloc avantajos de construire a locuințelor propriate personală.

Reamintindu-vă că pentru sumele depuse depunătorii beneficiază de câștiguri în bani, li se asigură procurarea principalelor materiale necesare construirii de locuințe ca: ciment, cherestea, tablă, carton asfaltat etc., astăzi vă informăm asupra altor date care interesează pe toți cei care economisesc sau doresc să economisească pe acest libret de economii.

Așadar...

● Câștigurile individuale acordate de Casa de Economii și Consemnățiuni trimestrial, prin trageri la sorți corespund cu valoarea principalelor materiale de construcție necesare construirii unei locuințe cu o suprafață locuibilă de circa 40—50 m.p. La tragerea la sorți pentru trimestrul IV/1968, care a avut loc recent, valoarea individuală a câștigurilor acordate a fost de 20.000 lei. Printre câștigătorii de la această tragere la sorți (care au consimțit în scris să fie popularizați) se numără și Bodiu Flaviu din comuna Rebrisoara, județul Bistrița-Năsăud, Bercea V. Ion, din comuna Sălcuia de Jos, județul Alba, Gunesch Anna, din comuna Cristian, județul Sibiu.

● Materialele de construcție se asigură cu prioritate câștigătorilor de către organizațiile comerciale și unitățile cooperăției de consum.

Cantitățile maxime din principalele materiale de construcție ce pot fi solicitate de un câștigător sînt următoarele:

— 12 m.c. cherestea (rășinoasă și foioasă cu un procent de minimum 20 la sută cherestea foioasă față de totalul cherestelei solicitate);

— 400 kg tablă zincată sau 1800 buc. țiglă ori 200 m.p. plăci azbociment.

Celelalte materiale de construcție (ciment, cărămizi, var, ipsos, cahle teracotă, carton asfaltat, uși-ferestre, placaj etc) se livrează câștigătorilor în cantitățile de care au nevoie, în limita valorii câștigului obținut.

● Pentru a beneficia de prioritate la livrarea materialelor de construcție, titularii libretelor câștigătoare trebuie să se prezinte în termen de cel mult 60 de zile de la data tragerii la sorți, la filialele C.E.C. (menționate pe libret), de la care vor primi adeverințe de câștigători. Cu aceste adeverințe, depunătorii trebuie să se prezinte în termen de 10 zile de la eliberare, la oricare depozit de cherestea și materiale de construcție.

● Numărul câștigurilor acordate depunătorilor crește de la un trimestru la altul, odată cu soldul general al economiilor depuse pe aceste librete.

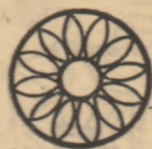
● Libretele neieșite câștigătoare la o tragere la sorți trimestrială participă la tragerile următoare, dacă nu se lichidează în cursul trimestrelor pentru care se efectuează tragerile la sorți.

● Libretele de economii cu câștiguri în materiale de construcție se emit în număr nelimitat, oricărei persoane care dorește să economisească pe un asemenea libret, de către toate unitățile C.E.C. din mediul sătesc și din orașele în care nu se construiesc locuințe proprietate personală cu sprijinul statului, precum și de unitățile postale din localitățile în care nu funcționează unități C.E.C. proprii. Aceste librete se emit în valori fixe de cite 1.000 de lei.

În valoarea individuală a fiecărui câștig este inclusă și depunerea de 1.000 de lei de pe libretul câștigător.

Fabrica „DERO“ PLOIEȘTI vă oferă spre cumpărare produsele „ALBA SUPER“ și „ALBA LUX“ în noile ambalaje „DERO SUPER“ și „DERO LUX“, la aceleași prețuri.

1 NEGRU
15 VIOLET
6 VERDE OLIV
18 GRI TOP
3 BLEU VERT
25 CARMIN
și în orice alte
culori și nuanțe

Respectați modul de întrebuințare indicat pe fiecare
plic „G A L U S“

Consultați tabelele de culori „G A L U S“

O MĂSURĂ
NECESARA
DE
PREVEDERE:

ASIGU-
RAREA
LA
ADAS

XXIII

Prezentăm, în acest număr al revistei, una dintre asigurările de viață, practicate de ADAS. Este vorba de asigurarea mixtă de viață cu pensie pentru urmași. Aceasta se încheie pentru sume începând de la 12.000 lei, cu persoane în vîrstă de la 16 la 50 de ani, pe durata de 10, 12, 15 sau 20 de ani. Iată cînd și ce plătește Administrația Asigurărilor de Stat celor care au încheiat o astfel de asigurare:

● La expirarea asigurării (dacă asiguratul va fi în viață): suma asigurată înscrisă în poliță, independent de plățile făcute anterior pentru cazurile de invaliditate permanentă;

● În caz de amortizare cite 1.000 lei pentru fiecare combinație de litere înscrisă în poliță, ieșită la tragerile lunare de amortizare;

● În caz de invaliditate permanentă a asiguratului, ca urmare a unui accident: suma asigurată înscrisă în poliță, în total sau în parte, după cum invaliditatea permanentă este totală sau parțială;

● În caz de deces al asiguratului:

— Jumătate din suma înscrisă în poliță, la decesul asiguratului;

— O pensie anuală de 10 la sută din suma asiguratului înscrisă în poliță, începînd după un an de la data decesului asiguratului și pînă la termenul de expirare a asigurării;

— A doua jumătate a sumei asigurate la termenul de expirare a asigurării, odată cu plata pensiei pentru ultimul an, sau pentru fracțiunea de an rămasă.

Avînd în vedere cazurile în care ADAS plătește sumele asigurate, la celelalte asigurări mixte de viață, și comparîndu-le cu condițiile speciale ale asigurării mixte de viață cu pensie pentru urmași, se poate trage cu ușurință concluzia că o astfel de măsură de prevedere este necesară pentru orice familie.

Primele de asigurare sînt convenabile; doar cîțiva lei pe lună pentru fiecare 1.000 lei sumă asigurată. Acestea se pot plăti anual, semestrial, trimestrial sau lunar — anticipat. La o asigurare mixtă de viață cu pensie pentru urmași, pentru 12.000 lei sumă asigurată, prima lunară ce o plătește o persoană în vîrstă de la 31 la 40 de ani, care a încheiat o asigurare pe durata de 20 de ani, cu durata de plată a primelor — 17 ani, este de 66 de lei.

★

Datorită avantajelor pe care le oferă, asigurarea mixtă de viață cu pensie pentru urmași este mult solicitată de cei ce doresc să ia o măsură de prevedere. Asigurarea respectivă, ca de altfel orice alte asigurări practicate de ADAS, se pot încheia prin responsabilii ADAS din întreprinderi, instituții, agenții și inspectorii de asigurare, sau, direct, la orice unitate ADAS.

AUREL CRIȘAN

GLASUL ROȚILOR DE TREN

Încă de mic copil Puiu Vasile visa să călătorească. Citise toate cărțile de Jules Verne aflate în biblioteca din Ghimbav, comuna sa natală. Cîntecul său preferat era „Glasul roților de tren”. Toată ziua îl fredona.

Dar Puiu nu se mulțumea să călătorească pe aripile visului și căuta necontenit prilejul să-și transforme visul în realitate. Și tot căutînd, iată că într-o zi a găsit prilejul. Era sub forma unui portofel, iar de găsit, l-a găsit pe stradă. Părea să fi fost pus acolo de o zeiță amabilă care i-a auzit rugămîntea și s-a hotărît să-i îndeplinească dorința.

Cînd Puiu a deschis portofelul, a găsit un permis de circulație pe C.F.R. pe numele Ilie Budreanu. Nici o secundă n-a vrut să creadă că acesta trebuie să fie numele celui care a pierdut portofelul ci i-a plăcut să-și închipuie că așa o eheamă pe zeița sa protectoare. Deci, permis avea; mai rămînea numai să se suie în tren și să se plimbe cît do-rește. Faptul că permisul era al altuia, nu a constituit o piedică pentru Puiu Vasile. S-a gîndit că așa cum temerarul navigator Chicester a înfruntat urgia oceanelor va izbîvi și el să înfrunte vigilența controlorilor. Ce-l drept nu i-a fost greu. Scotea cu mult tupeu permisul și îl arăta controlorilor care rămîneau cu gura căscată. Sau poate că așa erau ei de la natură.

Puiu s-a plimbat liniștit cu diferite trenuri, spre diferite localități. Făcuse băiatul vreo 19 călătorii fără să audă de povestea cu ulciorul care nu merge de multe ori la apă. Abia la a 20-a călătorie, a aflat-o. Dăduse peste un controlor care nu era cu gura căscată și avea ochii bine deschiși.

Totuși Puiu Vasile a fost trimis și în cea de-a 20-a călătorie. Și tot pe socoteala statului, așa cum l-a plăcut lui să umble. Numai că de astă dată o să stea acolo opt luni.

Să-i urăm deocamdată „călătorie sprincenată” iar după ce își va ispăși pedeapsa — „drum bun”.

A. CROITORU

LA RAȚE

— Ziceai că te vinezi de te merg fulgii!
— Păi nu se vede?...!

Desen de AL. CLENCIU

CUM ÎȚI AȘTERNI...

„LOGODNICI DE MESERIE”

Feriți-vă fetelor și nu vă lăsați duși în ispită de către așa zisii „logodnici de meserie”. Veți spune că e greu de aflat intențiile cuiva. Vă înțelegem. Nu e tocmai ușor. Astfel de cazuri sînt foarte delicate. Cu atît mai delicate, cu cît este vorba de cele mai gingașe sentimente. Ce-i de făcut? În loc de rețete vă povestim cîteva întîmplări. Poate... Cine știe?

Așadar se afla în Băbeni-Sălaș un tînar pe nume Victor Neagotă. Într-o seară, acesta s-a dus în vizită la o familie care avea o fată în vîrstă de 15 ani. După ce s-a ospătat bine, pe Victor l-a prins subit o mare dragoste pentru fată.

10 octombrie 1968. De cînd m-am născut este mare bucurie în C.A.P.-Biliești, județul Vrancea, unde mă-mica lucrează în calitate de producătoare frunțasă de lapte. În vreme ce serveam de la ea prînzul lactat, îmi șopti: „Poate tu o să ajungi să vezi grajdul ăla nou!” „Păi de ce nu mergem să dormim acolo?” m-am mirat eu ca vițel ce eram. Mămica s-a supărat: „Plăvănel, de mic dai semne că ești bou! Cum o să dormim dacă tot nu e gata pe dină-untru?”

26 noiembrie. Trebuie să fac ceva în problema adăpostului de iarnă. O să vorbesc cu domnul Murgu. El este un cal umblat, că mereu îl duce pe președintele C.A.P.-ului cu do-carul, la oraș.

— Nu mai serviți un pahar de „Grasă”?
— Vai, nu, mă tem de... obezitate!

— Știi că Bachus este eumătru cu Neptun?
— Da, că i-a „botezat” Neptun vinul!

DIALOG

— Cînd e frig, ce faci să te încălzești?
— Mă supăr... foc!

— Astă noapte au fost minus 13 grade.
— La soare?

TITI GHEORGHIU

DIN JURNALUL LUI PLĂVĂNEL

JUDECATĂ

Un porc obez și rimător
Se-nchipuia judecător
Într-o instanță cam ad-hoc
Constituită lingă troc
Și da sentințe-originale
După criteriile sale:
— La strugure, băgai eu seama,
Cînd îl mîncîci se scurge zeama.
Din pepenele verde, zic,
Rămii în gură cu nimic,
Cel galben nu-i mai breaz' nici el

24 decembrie. L-am crezut cal de treabă pe Murgu. Dar cînd colo a fost un măgar. Acum pricep de ce toți spuneau că e nărăvaș — are năravuri proaste! M-a dus cu vorba pînă mi-a păpat toate economiile: trei grămezi de trifoi și două de luncernă. Ca să vezi ce înseamnă să ai de-a face cu intermediari! Te alegi cu cai verzi pe pereți!

5 februarie 1969. N-am avut norocul să mă nasc și eu într-un C.A.P. cu grajd. Acum aștept ca vițelul la poarta nouă să mă adăpostească cîneva pe timp de noapte. M-am decis să-mi sfîrșesc zilele. Chiar mîine mă duc singur la abator. Rugați-vă pentru mine să ajung salam de porc.

V. D. POPA

Da' parcă tot înghiți nițel.
De mere (crude sau compot)
Te balonezi și-afita tot!
Porumbu-i tare, bată-l sfinții,
De parc-ar vrea să-ți rupă dinții
Iar grîul va, ca să-l faci zob,
Să-l treci prin falcă bob cu bob
Și asta, m-am convins ușor,
Este o treabă fără spor.
Deci hotărîsc, s-audă veacul:
Pe locul unu e... dovleacul!

Peste-un minut, de nu mă-nșel,
Își și virise ritm-n el!

STELIAN FILIP

MAI PRESUS...

Un dulău cu păr lăjos,
poreclit de toată lumea „filozoful găunos”,
era paznic în ogradă,
însă... paznic de paradă!
Ori ce hoț putea să intre cînd poțtea.
Paznicul nici că se sinchisea!
El stătea la umbră-nfîns frumos
discuțînd din zori și pînă-n seară cu... un os!

Multi i-au spus pe șleau
ce cred despre el,
dar dulăul veșnic
răspundea la fel!
„EU SINT MAI PRESUS DE TOATE!”

Da-ntr-o zi, pe inserat,
Curtea fu cutremurată de un mișos lătrat.
— Ce-i?! S-a-nțors lumea pe dos?!
Căci lătrase — asta-i culmea! — chiar dulăul cel lăjos.
Drept răspuns, un cățelandru,
care alerga de zor,
tăvălit prin praf sărmanul
și mușcat la un picior,
a schelălăit: — Vai mie!
O! Ce Cerber fioros!
Cît p-aci să mă sfișie
fiînd-am vrut să-i gust din os!

De-aiunci au aflat cu toții:
acel „înțelept” dulău
era „mai presus de toate”
dar nu de... CIOLANUL SAU!

MIHNEA MOISESCU

țul Sălaș abia eliberat din închisoare, se dădea drept tehnician la o întreprindere din Brașov. Spunea că are un salariu bun, dar îi lipsește o soție duioasă. Trei minore din trei comune a reușit să înșele. Și în fiecare familie a petrecut cîte o lună de zile zîcînd că e în concediu, avînd grijă să ia de la fiecare și cîte o sumă de bani.

Acestate sînt întîmplările. Bineînțeles „ginerii” mincinoși și-au primit răsplata pentru faptele lor. Rănile sufletesti însă au rămas nevindecate. Sperăm că cel puțin se pot trage unele învățăminte. Deci feriti-vă fetelor și, am mai adăuga, fiți atenți părinți!

„COCOȘEL CU DOUĂ CRESTE”

Să nu vă mire, dar e un fapt autentic. Este vorba de Vasile Buha. Are 29 de ani și este din Baia de Arșeș. După 11 ani de căsnicie cu soția, timp în care au avut și un copil, Vasile a descoperit, deodată, că are calități deosebite.

De ce să și le îngroape într-o singură căsnicie? Și iată-l părăsindu-și soția și copilul. Așa a început amorul nostru viața de defriș. Azi o nevastă, mîine alta. Opt femei au fost seduse și abandonate în cîțiva ani. Opt femei au acceptat să trăiască cu el în concubinaj, i-au ascultat cuvintele de dragoste și au răbdat injurăturile și bătaia, ea să fie apoi părăsite la fel ca și soția legitimă.

— N-am avut noroc în viață, spune Vasile. N-am fost înțeles de nimeni.

Ascultîndu-l, cine nu-l știe, și se rupe inima. Să aflăm deci cîte ceva din datele sale biografice. Condamnat de mai multe ori pentru delapidare și fals, pentru bătaie, cu pedepse variînd între 10 luni și 4 ani închisoare corecțională; cunoscut ca bețiv, scandalagiu, afemeiat, lipsit de ceea ce se cheamă omenie. Ajunge și atît. Femeile cu care a trăit știau cu cine s-au incurcat și acum regretă pasul făcut. E tîrziu și zadarnic. Vasile își va primi pedeapsa ce i se cuvine, pentru abandon familiar și alte păcate. Și astfel, în loc să stea în mijlocul familiei și în rîndul oamenilor cinstiți, va medita asupra faptelor sale. Timp are destul. Femei, deocamdată nu.